

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobce: L. H.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou, se sídlem Sovova 709/5, Litoměřice, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 21. 12. 2012, č. j. 13519/12-1100-500331,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 21. 12. 2012, č. j. 13519/12-1100-500331, **s e pro nezákonnost z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9.800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „odvolací orgán“) ze dne 21. 12. 2012, č. j. 13519/12-1100-500331, jímž byl na základě odvolání žalobce změněn exekuční příkaz Finančního úřadu v Roudnici nad Labem (dále jen „správce daně“) ze dne 3. 9. 2012, č. j. 75355/12/198972506661. Tímto exekučním příkazem správce daně podle § 178 odst. 1 a 5 písm. a) a § 187 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), za použití zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), nařídil daňovou exekuci srážkami ze mzdy k vymožení nedoplatku 1.252.753,50 Kč a exekučních nákladů ke dni nařízení exekuce 25.054 Kč, neboť žalobce ke dni 31. 8. 2012 nezaplatil své daňové

povinnosti uvedené ve vykonatelném výkazu nedoplatků sestaveném ke dni 6. 3. 2012, č. j. 19816/12/198971501155. Odvolací orgán napadeným rozhodnutím změnil výrok exekučního příkazu tak, že se daňová exekuce nařizuje k vymození částky 1.002.827 Kč a nákladů exekuce 20.156 Kč, přičemž v seznamu nedoplatků vypustil položky 1 až 4 z důvodu prekluze a u položek 7 až 16 změnil splatnost z 6. 2. 2012 na 6. 9. 1999. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud uložil žalované straně povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Na tomto místě soud podotýká, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. Podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 5, § 7 písm. a) a § 20 odst. 2 zákona o finanční správě od 1. 1. 2013 přešla působnost z Finančního ředitelství v Ústí nad Labem na Odvolací finanční ředitelství, které tak od počátku soudního řízení v projednávané věci, zahájeného dne 20. 2. 2013, bylo žalovaným. Soud proto z úřední povinnosti provedl korekci v označení žalované strany a jednal s Odvolacím finančním ředitelstvím v pozici žalovaného.

V žalobě žalobce předeslal, že Krajský soud v Ústí nad Labem prohlásil na majetek žalobce konkurz, jehož účinky nastaly dne 19. 7. 1999. Správce daně jako věřitel přihlásil svou pohledávku v celkové výši 1.342.003 Kč dne 19. 8. 1999, podáním ze dne 13. 1. 2000 tuto pohledávku snížil o 258.570 Kč. Přihlášená pohledávka sestávala z nezaplacené daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) s příslušenstvím, příslušenství silniční daně a příslušenství daně z příjmů fyzických osob. Při přezkumném jednání před soudem byla dne 9. 2. 2000 tato pohledávka přezkoumána jako vykonatelná a v rámci rozvrhu byla částečně uspokojena. Po splnění rozvrhového usnesení soud konkurz usnesením ze dne 5. 5. 2006 zrušil. Žalobce uvedl, že z výzvy správce daně k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě ze dne 24. 10. 2006 zjistil, že správce daně eviduje nezaplacené daně za období po prohlášení konkurzu, neboť úhrady na daňové povinnosti za podstatou byly podle § 59 zákona o správě daní a poplatků použity na úhradu nejstarších pohledávek.

Žalobce namítal, že správce daně od vydání výzvy ze dne 24. 10. 2006 opakovaně měnil výši částek, které žalobce na jednotlivých daních za dobu trvání konkurzu dluží. Žalobce podotkl, že správce konkurzní podstaty za dobu trvání konkurzu řádně platil daně, tudíž správce daně nemůže mít za dobu po prohlášení konkurzu žádnou pohledávku z titulu nezaplacených daní a jejich příslušenství a exekučně vymáhané pohledávky neexistují. K tomu žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 7. 2005, sp. zn. III. ÚS 648/04, a konstatoval, že započtení pohledávek vzniklých před prohlášením konkurzu a po něm je nepřípustné, a proto jsou všechny úkony správce daně k započtení směřující neplatné pro obcházení zákona. Žalobce zdůraznil, že úhrady provedené správcem konkurzní podstaty nemohly být započteny na úhradu pohledávek splatných před prohlášením konkurzu.

Podle žalobce byl postup správce daně v této věci nepřehledný, rozporuplný a vyvolával stav právní nejistoty. Žalobce poznamenal, že správce daně v protokolu ze dne 14. 11. 2006 tvrdil, že v souladu s § 59 zákona o správě daní a poplatků použil platby poukázané správcem konkurzní podstaty na úhradu pohledávek vzniklých před prohlášením konkurzu, a následně ve vyjádření ze dne 18. 4. 2012 uvedl, že použil část plateb správce konkurzní podstaty ve výši 266.829 Kč na úhradu zapodstatovaných pohledávek a zbytek

z celkové částky použil na úhradu pohledávek přihlášených do konkurzu. Žalobce připomněl, že za dobu konkurzu vznikla na DPH daňová povinnost celkem 757.756 Kč a správce konkurzní podstaty zaplatil 752.976 Kč a na úhradu nejstarších nedoplateků byl použit rovněž přeplatek na DPH 11.579 Kč. Podle žalobce tudíž za dobu trvání konkurzu vznikl na DPH přeplatek ve výši 6.790 Kč.

Žalobce dále namítal promlčení pohledávek uvedených pod položkami 5 až 19 exekučního příkazu. U položek 5 až 16 exekučního příkazu žalobce tvrdil, že jejich datum splatnosti bylo 6. 9. 1999. Vzhledem k tomu, že konkurz byl prohlášen dne 19. 7. 1999, nastala splatnost uvedených pohledávek až po prohlášení konkurzu. Podle žalobce není pravdou, že tyto pohledávky byly přihlášeny do konkurzu, neboť poslední přihlášená pohledávka byla splatná dne 26. 7. 1999. Závěr odvolacího orgánu, že se jedná o pohledávky přihlášené do konkurzu a došlo ke stavění běhu promlčecí lhůty, označil žalobce za nesprávný. Podle žalobce se v případě položek 5 až 16 jednalo o pohledávky za konkurzní podstatou, stejně tak jako u položek 17 až 19. U těchto pohledávek nemohlo prohlášením konkurzu dojít ke stavění běhu promlčecí lhůty. Žalobce konstatoval, že právo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek se v těchto případech promlčelo ještě před doručením výzvy ze dne 24. 10. 2006.

Podle žalobce ani z exekučního titulu, ani z exekučního příkazu nelze zjistit, zda vyčíslené nedoplatky příslušenství (penále) byly splatné před prohlášením konkurzu, či po něm. Žalobce dodal, že dne 19. 6. 2009 vydal správce daně celkem 59 platebních výměrů na daňové penále, přičemž většina z nich byla k odvolání žalobce zrušena a jen pět odvolání bylo zamítnuto. Vzhledem k charakteru výkazu nedoplateků ze dne 6. 3. 2012 žalobce dále z opatrnosti vznesl námitku promlčení všech nároků, které jsou předmětem exekučního příkazu ze dne 3. 9. 2012. Promlčecí lhůty podle žalobce uplynuly ještě před účinností daňového řádu, a proto žalobce s odkazem na § 264 daňového řádu vznesl také námitku prekluze všech těchto nároků, a to jak ve vztahu k daním, tak ve vztahu k jejich příslušenství. Odvolací orgán se podle žalobce řádně nevypořádal s námitkou promlčení a s námitkou neexistence exekucí vymáhaných pohledávek.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu. K námitce nezákonného uspokojení daňových pohledávek vzniklých před prohlášením konkursu z úhrad daňových povinností vzniklých po prohlášení konkursu správcem konkurzní podstaty žalovaný připomněl, že prohlášením konkursu se daňové řízení nepřerušuje, tudíž probíhalo souběžně s konkurzním řízením. Podle žalovaného správce daně přijal každou úhradu daně poukázanou správcem konkurzní podstaty v souladu s § 59 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků na daň, na kterou byla určena, tuto platbu dále správce daně použil v souladu s kogentní úpravou priority úhrady daňových povinností upravenou v § 59 odst. 5 citovaného zákona a v souladu s § 64 odst. 1, 2 a 4 citovaného zákona upravujícím daňový přeplatek a nakládání s ním. Tento postup při úhradě daňových nedoplateků žalobce správce daně uplatnil v době souběhu konkurzního a daňového řízení v souladu s tehdy platnou a účinnou úpravou placení daní obsaženou v části šesté zákona o správě daní a poplatků, kdy konkurs na majetek žalobce byl zrušen usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 5. 2006, č. j. 27 K 5/99 - 481. Podle žalovaného je žalobce povinen uhradit správci daně všechny splatné a neuhrazené daňové pohledávky evidované na osobním účtu žalobce ke dni vydání předmětného exekučního příkazu, tj. ke dni

3. 9. 2012, bez ohledu na to, zda se jedná o pohledávky zapodstatové nebo pohledávky správcem daně přihlášené do konkursního řízení na majetek žalobce.

Žalovaný odmítl námitku nepřehledného a rozporuplného postupu správce daně vyvolávajícího stav právní nejistoty při aplikaci § 59 zákona o správě daní a poplatků při použití plateb správce konkursní podstaty na úhradu daňových povinností žalobce tzv. zapodstatových a na úhradu pohledávek přihlášených správcem daně do konkursu na majetek žalobce s tím, že o způsobu nakládání správce daně s jednotlivými platbami daně po prohlášení konkursu byl žalobce informován ve sdělení správce daně ze dne 18. 4. 2012, č. j. 34218/12/198972505278, tedy před vydáním předmětného exekučního příkazu.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Napadené rozhodnutí odvolacího orgánu soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí je nezákonné. Nepřisvědčil však všem námitkám žalobce.

Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se odvolací orgán řádně nevypořádal s námitkou promlčení a s námitkou neexistence exekucí vymáhaných pohledávek. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí soud zjistil, že odvolací orgán náležitě popsal své úvahy týkající se běhu lhůt k vymáhání jednotlivých nedoplatků a vysvětlil rovněž, proč žalobcem zpochybňované pohledávky považoval za existující. Napadené rozhodnutí proto soud shledal přezkoumatelným. Z jednotlivých žalobních tvrzení podle názoru soudu vyplývá spíše nesouhlas žalobce se závěry odvolacího orgánu. Správnost, či nesprávnost jeho argumentace však není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti, která bude posouzena níže.

Soud přisvědčuje žalobci, že spisová dokumentace v projednávané věci je poněkud nepřehledná. To však samo o sobě nemůže být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. V zájmu vyšší přehlednosti odůvodnění tohoto rozsudku bude soud v další části odůvodnění postupovat systematicky podle jednotlivých položek uvedených v exekučním příkazu, který byl změněn žalobou napadeným rozhodnutím. Ve vztahu k položkám 1 až 4

exekučního příkazu soud připomíná, že u těchto pohledávek odvolací orgán uznal, že došlo k prekluzi, a proto je z exekučního příkazu vypustil. Soud se jimi tudíž nebude zabývat.

Ve vztahu k položkám 5 až 19 exekučního příkazu žalobce namítal promlčení a tvrdil, že nebyly přihlášeny do konkurzu, tudíž nemohlo dojít ke stavění běhu promlčecí lhůty. Tato námitka je zčásti důvodná.

Pod položkou 5 exekučního příkazu je uveden platební výměr ze dne 12. 8. 1999, č. j. 35703/99/198970/1155. Tento platební výměr vydal správce daně pod č. 990001348 a jeho prostřednictvím sdělil žalobci daňové penále na DPH za zdaňovací období od 1. 5. 1998 do 31. 5. 1998 ve výši 114.438 Kč; penále bylo vypočteno ke dni 27. 5. 1999. Podle platebního výměru a připojené doručenky byla uvedená částka splatná dne 6. 9. 1999. Z výkazu nedoplatků č. j. 35984/99/198040/0639, který tvoří přílohu k přihlášce pohledávek správce daně do konkurzu žalobce ze dne 17. 8. 1999, soud zjistil, že pohledávka ve výši 114.438 Kč z titulu platebního výměru č. 990001348 byla přihlášena do konkurzu. Ke dni vydání platebního výměru zbývalo z uvedené částky uhradit 113.849 Kč.

Pod položkou 6 exekučního příkazu je uveden platební výměr ze dne 12. 8. 1999, č. j. 35704/99/198970/1155. Tento platební výměr vydal správce daně pod č. 990001349 a jeho prostřednictvím sdělil žalobci daňové penále na DPH za zdaňovací období od 1. 6. 1998 do 30. 6. 1998 ve výši 4.826 Kč; penále bylo vypočteno ke dni 27. 5. 1999. Podle platebního výměru a připojené doručenky byla uvedená částka splatná dne 6. 9. 1999. Z výkazu nedoplatků č. j. 35984/99/198040/0639, který tvoří přílohu k přihlášce pohledávek správce daně do konkurzu žalobce ze dne 17. 8. 1999, soud zjistil, že pohledávka ve výši 4.826 Kč z titulu platebního výměru č. 990001349 byla přihlášena do konkurzu.

Pod položkou 7 exekučního příkazu je uveden platební výměr ze dne 12. 8. 1999, č. j. 35706/99/198970/1155. Tento platební výměr vydal správce daně pod č. 990001351 a jeho prostřednictvím sdělil žalobci daňové penále na DPH za zdaňovací období od 1. 8. 1998 do 31. 8. 1998 ve výši 19.569 Kč; penále bylo vypočteno ke dni prohlášení konkurzu, tj. k 19. 7. 1999. Podle platebního výměru a připojené doručenky byla uvedená částka splatná dne 6. 9. 1999. Z výkazu nedoplatků č. j. 35984/99/198040/0639, který tvoří přílohu k přihlášce pohledávek správce daně do konkurzu žalobce ze dne 17. 8. 1999, soud zjistil, že pohledávka ve výši 19.569 Kč z titulu platebního výměru č. 990001351 byla přihlášena do konkurzu.

Pod položkou 8 exekučního příkazu je uveden platební výměr ze dne 12. 8. 1999, č. j. 35707/99/198970/1155. Tento platební výměr vydal správce daně pod č. 990001352 a jeho prostřednictvím sdělil žalobci daňové penále na DPH za zdaňovací období od 1. 9. 1998 do 30. 9. 1998 ve výši 23.107 Kč; penále bylo vypočteno ke dni prohlášení konkurzu, tj. k 19. 7. 1999. Podle platebního výměru a připojené doručenky byla uvedená částka splatná dne 6. 9. 1999. Z výkazu nedoplatků č. j. 35984/99/198040/0639, který tvoří přílohu k přihlášce pohledávek správce daně do konkurzu žalobce ze dne 17. 8. 1999, soud zjistil, že pohledávka ve výši 23.107 Kč z titulu platebního výměru č. 990001352 byla přihlášena do konkurzu.

Pod položkou 9 exekučního příkazu je uveden platební výměr ze dne 12. 8. 1999, č. j. 35708/99/198970/1155. Tento platební výměr vydal správce daně pod č. 990001353 a jeho prostřednictvím sdělil žalobci daňové penále na DPH za zdaňovací období od 1. 10. 1998 do 31. 10. 1998 ve výši 23.094 Kč; penále bylo vypočteno ke dni prohlášení konkurzu, tj. k 19. 7. 1999. Podle platebního výměru a připojené doručanky byla uvedená částka splatná dne 6. 9. 1999. Z výkazu nedoplatků č. j. 35984/99/198040/0639, který tvoří přílohu k přihlášce pohledávek správce daně do konkurzu žalobce ze dne 17. 8. 1999, soud zjistil, že pohledávka ve výši 23.094 Kč z titulu platebního výměru č. 990001353 byla přihlášena do konkurzu.

Pod položkou 10 exekučního příkazu je uveden platební výměr ze dne 12. 8. 1999, č. j. 35709/99/198970/1155. Tento platební výměr vydal správce daně pod č. 990001354 a jeho prostřednictvím sdělil žalobci daňové penále na DPH za zdaňovací období od 1. 11. 1998 do 30. 11. 1998 ve výši 17.102 Kč; penále bylo vypočteno ke dni prohlášení konkurzu, tj. k 19. 7. 1999. Podle platebního výměru a připojené doručanky byla uvedená částka splatná dne 6. 9. 1999. Z výkazu nedoplatků č. j. 35984/99/198040/0639, který tvoří přílohu k přihlášce pohledávek správce daně do konkurzu žalobce ze dne 17. 8. 1999, soud zjistil, že pohledávka ve výši 17.102 Kč z titulu platebního výměru č. 990001354 byla přihlášena do konkurzu.

Pod položkou 11 exekučního příkazu je uveden platební výměr ze dne 12. 8. 1999, č. j. 35710/99/198970/1155. Tento platební výměr vydal správce daně pod č. 990001355 a jeho prostřednictvím sdělil žalobci daňové penále na DPH za zdaňovací období od 1. 12. 1998 do 31. 12. 1998 ve výši 14.300 Kč; penále bylo vypočteno ke dni prohlášení konkurzu, tj. k 19. 7. 1999. Podle platebního výměru a připojené doručanky byla uvedená částka splatná dne 6. 9. 1999. Z výkazu nedoplatků č. j. 35984/99/198040/0639, který tvoří přílohu k přihlášce pohledávek správce daně do konkurzu žalobce ze dne 17. 8. 1999, soud zjistil, že pohledávka ve výši 14.300 Kč z titulu platebního výměru č. 990001355 *[ve výkazu nedoplatků je vlivem chyby v psaní uvedeno č. 990001354, pozn. soudu]* byla přihlášena do konkurzu.

Pod položkou 12 exekučního příkazu je uveden platební výměr ze dne 12. 8. 1999, č. j. 35711/99/198970/1155. Tento platební výměr vydal správce daně pod č. 990001356 a jeho prostřednictvím sdělil žalobci daňové penále na DPH za zdaňovací období od 1. 1. 1999 do 31. 1. 1999 ve výši 12.797 Kč; penále bylo vypočteno ke dni prohlášení konkurzu, tj. k 19. 7. 1999. Podle platebního výměru a připojené doručanky byla uvedená částka splatná dne 6. 9. 1999. Z výkazu nedoplatků č. j. 35984/99/198040/0639, který tvoří přílohu k přihlášce pohledávek správce daně do konkurzu žalobce ze dne 17. 8. 1999, soud zjistil, že pohledávka ve výši 12.797 Kč z titulu platebního výměru č. 990001356 byla přihlášena do konkurzu.

Pod položkou 13 exekučního příkazu je uveden platební výměr ze dne 12. 8. 1999, č. j. 35712/99/198970/1155. Tento platební výměr vydal správce daně pod č. 990001357 a jeho prostřednictvím sdělil žalobci daňové penále na DPH za zdaňovací období od 1. 2. 1999 do 28. 2. 1999 ve výši 10.144 Kč; penále bylo vypočteno ke dni prohlášení konkurzu, tj. k 19. 7. 1999. Podle platebního výměru a připojené doručanky byla uvedená částka splatná dne 6. 9. 1999. Z výkazu nedoplatků č. j. 35984/99/198040/0639, který tvoří

přílohu k přihlášce pohledávek správce daně do konkurzu žalobce ze dne 17. 8. 1999, soud zjistil, že pohledávka ve výši 10.144 Kč z titulu platebního výměru č. 990001357 byla přihlášena do konkurzu.

Pod položkou 14 exekučního příkazu je uveden platební výměr ze dne 12. 8. 1999, č. j. 35713/99/198970/1155. Tento platební výměr vydal správce daně pod č. 990001358 a jeho prostřednictvím sdělil žalobci daňové penále na DPH za zdaňovací období od 1. 3. 1999 do 31. 3. 1999 ve výši 7.386 Kč; penále bylo vypočteno ke dni prohlášení konkurzu, tj. k 19. 7. 1999. Podle platebního výměru a připojené doručanky byla uvedená částka splatná dne 6. 9. 1999. Z výkazu nedoplatků č. j. 35984/99/198040/0639, který tvoří přílohu k přihlášce pohledávek správce daně do konkurzu žalobce ze dne 17. 8. 1999, soud zjistil, že pohledávka ve výši 7.386 Kč z titulu platebního výměru č. 990001358 byla přihlášena do konkurzu.

Pod položkou 15 exekučního příkazu je uveden platební výměr ze dne 12. 8. 1999, č. j. 35714/99/198970/1155. Tento platební výměr vydal správce daně pod č. 990001359 a jeho prostřednictvím sdělil žalobci daňové penále na DPH za zdaňovací období od 1. 4. 1999 do 30. 4. 1999 ve výši 4.834 Kč; penále bylo vypočteno ke dni prohlášení konkurzu, tj. k 19. 7. 1999. Podle platebního výměru a připojené doručanky byla uvedená částka splatná dne 6. 9. 1999. Z výkazu nedoplatků č. j. 35984/99/198040/0639, který tvoří přílohu k přihlášce pohledávek správce daně do konkurzu žalobce ze dne 17. 8. 1999, soud zjistil, že pohledávka ve výši 4.834 Kč z titulu platebního výměru č. 990001359 byla přihlášena do konkurzu.

Pod položkou 16 exekučního příkazu je uveden platební výměr ze dne 12. 8. 1999, č. j. 35715/99/198970/1155. Tento platební výměr vydal správce daně pod č. 990001360 a jeho prostřednictvím sdělil žalobci daňové penále na DPH za zdaňovací období od 1. 5. 1999 do 31. 5. 1999 ve výši 2.109 Kč; penále bylo vypočteno ke dni prohlášení konkurzu, tj. k 19. 7. 1999. Podle platebního výměru a připojené doručanky byla uvedená částka splatná dne 6. 9. 1999. Z výkazu nedoplatků č. j. 35984/99/198040/0639, který tvoří přílohu k přihlášce pohledávek správce daně do konkurzu žalobce ze dne 17. 8. 1999, soud zjistil, že pohledávka ve výši 2.109 Kč z titulu platebního výměru č. 990001360 byla přihlášena do konkurzu.

Pod položkou 17 exekučního příkazu je uveden platební výměr ze dne 12. 8. 1999, č. j. 35728/99/198970/1155. Tento platební výměr vydal správce daně pod č. 990001362 a jeho prostřednictvím sdělil žalobci daňové penále na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období od 1. 1. 1997 do 31. 12. 1997 ve výši 388 Kč; penále bylo vypočteno ke dni 26. 1. 1998. Podle platebního výměru a připojené doručanky byla uvedená částka splatná dne 6. 9. 1999. Z výkazu nedoplatků č. j. 35984/99/198040/0639, který tvoří přílohu k přihlášce pohledávek správce daně do konkurzu žalobce ze dne 17. 8. 1999, soud zjistil, že pohledávka ve výši 388 Kč z titulu platebního výměru č. 990001362 byla přihlášena do konkurzu. Ke dni vydání platebního výměru zbývalo z uvedené částky uhradit 387 Kč.

Pod položkou 18 exekučního příkazu je uveden platební výměr ze dne 12. 8. 1999, č. j. 35729/99/198970/1155. Tento platební výměr vydal správce daně pod č. 990001363 a jeho prostřednictvím sdělil žalobci daňové penále na daň z příjmů fyzických osob za

zdaňovací období od 1. 1. 1998 do 31. 12. 1998 ve výši 132 Kč; penále bylo vypočteno ke dni 28. 7. 1998. Podle platebního výměru a připojené doručenky byla uvedena částka splatná dne 6. 9. 1999. Z výkazu nedoplatků č. j. 35984/99/198040/0639, který tvoří přílohu k přihlášce pohledávek správce daně do konkurzu žalobce ze dne 17. 8. 1999, soud zjistil, že pohledávka ve výši 132 Kč z titulu platebního výměru č. 990001363 byla přihlášena do konkurzu. Ke dni vydání platebního výměru zbývalo z uvedené částky uhradit 131 Kč.

Pod položkou 19 exekučního příkazu je uveden platební výměr ze dne 13. 8. 1999, č. j. 35832/99/198970/1155. Tento platební výměr vydal správce daně pod č. 990001380 a jeho prostřednictvím sdělil žalobci daňové penále na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období od 1. 1. 1995 do 31. 12. 1995 ve výši 36.890 Kč; penále bylo vypočteno ke dni 6. 2. 1996. Podle platebního výměru a připojené doručenky byla uvedená částka splatná dne 6. 9. 1999. Z výkazu nedoplatků č. j. 35984/99/198040/0639, který tvoří přílohu k přihlášce pohledávek správce daně do konkurzu žalobce ze dne 17. 8. 1999, soud zjistil, že pohledávka ve výši 36.890 Kč z titulu platebního výměru č. 990001380 byla přihlášena do konkurzu. Ke dni vydání platebního výměru zbývalo z uvedené částky uhradit 36.462 Kč.

Jak vyplývá ze shora uvedených zjištění soudu, všechny pohledávky uvedené pod položkami 5 až 19 exekučního příkazu ke dni prohlášení konkurzu 19. 7. 1999 prokazatelně existovaly, neboť se jednalo o daňové penále, které vzniká ze zákona v okamžiku prodlení s plněním daňové povinnosti. Žalobce by měl mít na paměti, že podle § 14 odst. 1 písm. g) zákona č. 328/1991 Sb., o konkurzu a vyrovnání, ve znění účinném ke dni prohlášení konkurzu na majetek žalobce (19. 7. 1999) [dále jen „zákon o konkurzu“], k účinkům prohlášení konkurzu patří, že „... nesplacené pohledávky úpadce a jeho závazky, které mají být uspokojeny z podstaty, považují se v konkursu za splatné.“ Správce daně byl tudíž oprávněn do konkurzu přihlásit i výše uvedené pohledávky, jejichž splatnost nastala teprve dne 6. 9. 1999, což také učinil. Předmětné pohledávky tedy byly do konkurzu řádně přihlášeny. Snížení celkové přihlášené částky o 258.570 Kč, realizované přípisem správce daně ze dne 11. 1. 2000, se uvedených pohledávek netýkalo, neboť jeho důvodem byl vyměřený nadměrný odpočet DPH za zdaňovací období červenec 1999, které s položkami uvedenými v exekučním příkazu nijak nesouvisí.

Podle § 20 odst. 8 zákona o konkurzu platí, že „[p]řihláška pohledávky má pro běh lhůty pro promlčení a zánik práv stejné účinky jako uplatnění práva u soudu.“ To znamená, že po dobu trvání konkurzu neběží u řádně přihlášených pohledávek promlčecí lhůta. Promlčení práva vymáhat daňové nedoplatky v dané době upravoval § 70 zákona o správě daní a poplatků. Podle odstavce 1 tohoto ustanovení platilo, že „[p]rávo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek se promlčuje po šesti letech po roce, ve kterém se stal tento nedoplatek splatným.“ Podle odstavce 2 téhož ustanovení dále platilo, že „[j]e-li proveden úkon směřující k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku, promlčecí lhůta se přerušuje a počíná běžet nová promlčecí lhůta po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl daňový dlužník o tomto úkonu zpraven; daňové nedoplatky lze však vymáhat nejpozději do dvaceti let počítaných od konce roku, ve kterém se stal nedoplatek splatným, s výjimkou daňových nedoplatků zajištěných podle odstavců 4 a 5.“

Všechny pohledávky uvedené pod položkami 5 až 19 exekučního příkazu byly splatné dne 6. 9. 1999, konec promlčecí lhůty tudíž podle § 70 odst. 1 zákona o správě daní

a poplatků připadl na 31. 12. 2005. Vzhledem k tomu, že v okamžiku splatnosti předmětných pohledávek již byl na majetek žalobce prohlášen konkurz, promlčecí lhůta do skončení konkurzu neběžela. Konkurz byl zrušen usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 5. 2006, č. j. 27 K 5/99 - 481. Teprve po právní moci předmětného usnesení, která nastala dne 2. 6. 2006, pokračoval běh šestileté promlčecí lhůty, ze které dosud neuplynul ani jeden den. Konec této lhůty by tudíž připadl na 2. 6. 2012.

Dne 24. 10. 2006 vydal správce daně výzvu k zaplacení nedoplatků v náhradní lhůtě č. j. 53157/06/198971/1155, která má z hlediska běhu promlčecí lhůty účinky uvedené v citovaném § 70 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, tj. přerušení lhůty a počátek běhu lhůty nové po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl žalobce o tomto úkonu zpraven (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2007, č. j. 1 Afs 142/2005 - 35, www.nssoud.cz). Předmětná výzva byla žalobci doručena dne 8. 11. 2006, tudíž od 1. 1. 2007 počala plynout nová promlčecí lhůta, jejíž konec by podle § 70 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků připadl na 31. 12. 2012.

Dne 1. 1. 2011 nabyl účinnosti daňový řád, který již institut promlčení práva vymáhat daňové nedoplatky neupravuje. Namísto toho obsahuje v § 160 úpravu lhůty pro placení daní, která je podobně jako dřívější promlčecí lhůta šestiletá, počítá se však od okamžiku splatnosti daně. Podle § 264 odst. 3 daňového řádu platí, že „*[p]ro posouzení běhu a délky lhůty, která započala podle dosavadních právních předpisů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona postupuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu, jež je jí svou povahou a účelem nejbližší; tato lhůta neskončí dříve než v den, ve který by končila podle dosavadních právních předpisů.*“ Promlčecí lhůta počala plynout za účinnosti zákona o správě daní a poplatků, ovšem s účinností od 1. 1. 2011 je třeba ji posuzovat podle § 160 daňového řádu jako lhůtu pro placení daní. S ohledem na citované přechodné ustanovení však nemohla skončit dříve než dne 31. 12. 2012.

Soud zjistil, že v předmětné výzvě k zaplacení nedoplatků ze dne 24. 10. 2006 byly zahrnuty všechny pohledávky uvedené pod položkami 5 až 19 exekučního příkazu. Podle § 160 odst. 3 daňového řádu platí, že „*[ú]konem přerušujícím běh lhůty pro placení daně je a) zahájení exekučního řízení podle tohoto nebo jiného zákona, b) zřízení zástavního práva, nebo c) oznámení rozhodnutí o posečkání.*“ Vzhledem k tomu, že v projednávané věci před uplynutím lhůty k placení daně (31. 12. 2012) bylo dne 3. 9. 2012 vydáním exekučního příkazu zahájeno exekuční řízení podle daňového řádu (srov. § 178 odst. 1 daňového řádu), nemohlo v případě pohledávek uvedených pod položkami 5 až 19 exekučního příkazu dojít k promlčení, ani k prekluzi práva vybrat a vymáhat daňový nedoplatek. Od vydání exekučního příkazu běží podle § 160 odst. 1 daňového řádu nová šestiletá lhůta k placení, resp. vybrání či vymáhání daně.

Na tomto místě je však třeba uvést, že pohledávka z titulu platebního výměru č. j. 35703/99/198970/1155 (položka 5 exekučního příkazu) byla ve výzvě k zaplacení nedoplatků ze dne 24. 10. 2006 vyčíslena částkou ve výši 92.535,50 Kč, tj. částkou menší, než jaká je uvedena v exekučním příkazu. Rozdíl mezi částkou uvedenou v exekučním příkazu pod položkou 5 (113.849 Kč) a částkou uvedenou v předmětné výzvě (92.535,50 Kč) je proto nutné považovat za promlčený. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že dne 7. 3. 2012 vydal správce daně další výkaz nedoplatků, ve kterém již u platebního výměru

č. j. 35703/99/198970/1155 (položka 5 exekučního příkazu) uvedl částku 113.849 Kč. Za účinnosti daňového řádu lze totiž běh lhůty pro placení daně přerušit jen zahájením exekučního řízení podle tohoto nebo jiného zákona, zřízením zástavního práva nebo oznámením rozhodnutí o posečkání (srov. § 160 odst. 3 daňového řádu).

Ve vztahu k položkám 55 až 58 exekučního příkazu soud podotýká, že příslušné platební výměry byly vydány dne 19. 6. 2009, resp. dne 22. 1. 2010, tudíž do okamžiku vydání exekučního příkazu ani zdaleka neuplynula šestiletá promlčecí lhůta podle § 70 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, resp. lhůta k placení daní podle § 160 odst. 1 daňového řádu. U těchto položek tak nemohlo dojít ani k promlčení, ani k prekluzi práva příslušné daňové nedoplatky vybrat a vymáhat.

Dále se soud zaměřil na položky 20 až 54 exekučního příkazu, k nimž se vztahovaly námitky žalobce zpochybňující postup správce daně, který v průběhu konkurzu započítával úhradu daňových povinností vzniklých za trvání konkurzu na daňové nedoplatky vzniklé před prohlášením konkurzu. Soud zdůrazňuje, že podle § 2 odst. 3 zákona o konkurzu je cílem konkursu dosáhnout poměrného uspokojení věřitelů z dlužníkovy majetku. Podle § 31 odst. 1 zákona o konkurzu platí, že „[n]ároky na vyloučení věci z podstaty (§ 19 odst. 2), pohledávky za podstatou (§ 31 odst. 2), nároky na oddělené uspokojení (§ 28) a pracovní nároky (§ 31 odst. 3) lze uspokojit kdykoli v průběhu konkursního řízení. Jiné nároky lze uspokojit jen podle pravomocného rozvrhového usnesení.“ Současné podle § 14 odst. 1 písm. i) zákona o konkurzu platí, že po dobu trvání konkurzu není přípustné započtení na majetek patřící do podstaty.

Soud připomíná, že problematikou vztahu řízení o konkurzu a daňového řízení se ve své judikatuře opakovaně zabýval Ústavní soud. V nálezu ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 544/02, www.usoud.cz, vyslovil, že „... daňové řízení tedy probíhá (nepřerušuje se), ale okamžikem prohlášení konkursu pro něj platí omezení stanovená zákonem o KV, včetně zákazu započtení. Postup podle § 64 odst. 2 zákona o SpDP, tj. použití přeplatku daně na úhradu případného nedoplatku u jiné daně, je fakticky započtením, protože se jím dosahuje stejného účinku jako u "klasického" započtení (srov. § 580 a násl. občanského zákoníku). ... Jednostranné započítávání prováděné finančním úřadem by v konečném důsledku vedlo k odčerpávání prostředků z konkursní podstaty a zákon o KV by tím ztrácel svůj smysl. Ustanovení § 31 odst. 1 zákona o KV připouští uspokojení pohledávek za podstatou kdykoli v průběhu konkursního řízení za splnění dvou podmínek: 1) musí se jednat o pohledávky vzniklé po prohlášení konkursu; 2) o tomto uspokojení (nakládání s majetkem podstaty) nemůže jednostranně rozhodovat věřitel (v posouzeném případě finanční úřad - správce daně), ale toto rozhodnutí je oprávněn učinit pouze správce konkursní podstaty [§ 14 odst. 1 písm. a) zákona o KV]. ... s prostředky podstaty nemůže jednostranně disponovat věřitel [ustanovení § 14 odst. 1 písm. a) zákona o KV], v posuzované věci tedy finanční úřad.“ K podobným závěrům dospěl Ústavní soud také v nálezu ze dne 20. 12. 2005, sp. zn. II. ÚS 35/05, www.usoud.cz, kde připomněl, že z čl. 11 Listiny základních práv a svobod nelze žádnou interpretací dovodit zvýšenou ochranu práv státu jako vlastníka.

Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2006, sp. zn. 29 Odo 730/2004, www.usoud.cz, uvedl, že „... zákon o konkursu a vyrovnání ve vztahu k zákonu o správě daní a poplatků povahu zákona speciálního, ve vztahu k plnění těch funkcí zákona o správě daní

a poplatků, které se týkají vymáhání daňových pohledávek. To znamená, že daňové pohledávky, vzniklé před prohlášením konkursu, musí být přihlášeny do konkursu a v průběhu konkursu je zásadně nelze uspokojit jinak, než prostřednictvím rozvrhového usnesení.“ V rozsudku ze dne 28. 1. 2002, sp. zn. 29 Cdo 95/2000, Nejvyšší soud rovněž konstatoval, že „... cílem konkursu nebo vyrovnání je dosáhnout poměrného uspokojení věřitelů z dlužníkovy majetku. Pro konkursní řízení je typické, že je zde více věřitelů, kteří uplatňují více majetkových nároků společně (v jediném řízení) vůči jedinému dlužníku, a kteří se z dlužníkovy majetku (případně z majetku, na nějž se pro tyto účely hledí, jako na dlužníkovu majetek, ač je vlastnický připsán osobám jiným) uspokojí poměrně. Podstatu konkursního řízení ostatně vystihuje samo slovo "konkurs", jež pochází z latinského termínu "concursum creditorum", odrážejícího fakt, že jde o souběh věřitelů formou přihlašování pohledávek za účelem jejich uspokojení z konkursní podstaty. Má-li být v tomto rámci naplněn účel zákona o konkursu a vyrovnání a cíl konkursu, pak nemůže po prohlášení konkursu dojít (nestanoví-li zákon výslovně jinak) k uspokojení pohledávek úpadcových věřitelů jiným způsobem než prostřednictvím konkursu, a to bez zřetele k tomu, zda pohledávky budou zcela nebo zčásti uhrazeny až prostřednictvím rozvrhu (§ 30 ZKV) nebo (např. jako pohledávky za podstatou) již v průběhu konkursního řízení (srov. 31 odst. 1 ZKV). Proto také zákon o konkursu a vyrovnání na dalších místech označuje plnění, jichž by se (nad rámec v něm výslovně vymezený) po prohlášení konkursu dostalo od dlužníka jen některým věřitelům, za právně neúčinná nebo odporovatelná a zabraňuje tomu, aby si věřitelé vynutili úhradu svých pohledávek v soudních sporech mimo konkurs; takovým jednáním by totiž bylo mařeno částečné uspokojení pohledávek ostatních věřitelů ...“

S uvedenými závěry se soud plně ztotožňuje a podotýká, že je nutné z nich vycházet i při posuzování důvodnosti žaloby v projednávané věci. Mezi účastníky není sporu o tom, že správce konkursní podstaty žalobce v průběhu konkurzu řádně plnil své povinnosti ve vztahu ke správci daně a hradil daňové povinnosti, které vznikly v průběhu konkurzu. Sporná otázka spočívá v tom, zda byl správce daně oprávněn postupem podle § 59 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků použít úhradu daně na úhradu jiných daňových povinností v pořadí v tomto ustanovení uvedeném. Podle názoru soudu k tomu oprávněn nebyl.

Soud zdůrazňuje, že je třeba především vycházet ze smyslu a účelu řízení o konkursu, který spočívá v poměrném uspokojení přihlášených pohledávek jednotlivých věřitelů. Byl-li na majetek daňového subjektu prohlášen konkurs, musí správce daně respektovat práva a povinnosti, které pro něj vyplývají ze zákona o konkursu. Tento zákon důsledně rozlišuje pohledávky, které vznikly před prohlášením konkurzu a které je třeba přihlásit (§ 20 zákona o konkursu), a pohledávky, které vznikají v průběhu konkurzu a které mohou mít charakter pohledávek za podstatou (§ 31 odst. 2 zákona o konkursu). Toto rozlišení platí i pro pohledávky státu, včetně pohledávek daňových. Správce daně postupoval správně, pokud po prohlášení konkurzu na majetek žalobce rozdělil své pohledávky na část, která vznikla po prohlášení konkurzu a spadala do režimu § 31 odst. 2 zákona o konkursu, a část, která vznikla před jeho prohlášením, a tuto do konkurzu přihlásil. Toto rozdělení pak byl ovšem povinen respektovat po celou dobu trvání konkurzu.

Jak již bylo uvedeno výše, pohledávky přihlášené správcem daně do konkurzu žalobce mohly být uspokojeny pouze podle pravomocného rozvrhového usnesení (§ 31 odst. 1 zákona o konkursu). V průběhu konkurzu pak mohly být uspokojeny jen pohledávky správce daně,

kteřé vznikly po prohlášení konkurzu (§ 31 odst. 1 a 2 zákona o konkurzu). Pokud tedy správce konkurzní podstaty posílal správci daně v průběhu konkurzu platby daňových povinností, které vznikly za trvání konkurzu, bylo povinností správce daně v souladu s citovanými ustanoveními zaúčtovat tyto platby pouze na daňové povinnosti vzniklé za trvání konkurzu. Tuto povinnost správce daně nedodržel, čímž porušil nejen § 31 odst. 1 zákona o konkurzu, ale dopustil se také ustanovením § 14 odst. 1 písm. i) téhož zákona zakázaného započtení a porušil současně i vlastní smysl a účel konkurzu. Správce daně svým postupem rovněž zcela neoprávněně získal privilegované postavení oproti ostatním věřitelům žalobce, neboť započtením plateb na nejstarší daňové povinnosti omladil své pohledávky a snížil riziko jejich promlčení po skončení konkurzu. Učinil tak navzdory výslovnému zákazu vyplývajícimu ze zákona o konkurzu i z výše citované judikatury Nejvyššího a Ústavního soudu.

S ohledem na uvedené skutečnosti soud uzavírá, že správce daně nebyl oprávněn při zaúčtování plateb určených na pohledávky za podstatou aplikovat ustanovení § 59 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků a byl povinen tyto platby započíst jen na tu daňovou povinnost, na kterou byly určeny správcem konkurzní podstaty v souladu se zákonem o konkurzu. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že po prohlášení konkurzu na majetek žalobce vznikaly pohledávky za podstatou na DPH a na dani silniční. Zapodstatové nedoplatky za dobu konkurzu činily 757.756 Kč, správce konkurzní podstaty zaslal na jejich úhradu částku 752.976 Kč, kterou správce daně použil na úhradu nejstarších nedoplateků. Současně vznikly za trvání konkurzu dva nadměrné odpočty na DPH v celkové výši 11.579 Kč. Tyto skutečnosti potvrdil také žalobce v podané žalobě. Podle názoru soudu je tak zcela zřejmé, že platby ze strany správce konkurzní podstaty ve spojení s nadměrnými odpočty vzniklými v době trvání konkurzu plně pokryly daňové povinnosti vzniklé za trvání konkurzu, tj. zapodstatové pohledávky správce daně, který je měl zaúčtovat právě a jedině na úhradu zapodstatových pohledávek. Žalovaným zmíněné ustanovení § 33 odst. 3 věty první zákona o konkurzu, podle kterého k úhradě pohledávek konkursních věřitelů nelze použít prostředky, s nimiž je možné podle zvláštního zákona naložit jen stanoveným způsobem, přitom na danou věc vůbec nedopadá, neboť cílí na nakládání s prostředky ze strany správce konkurzní podstaty, nikoli věřitele, kterým je v daném případě stát reprezentovaný správcem daně. Z uvedeného ustanovení proto ani nelze dovodit oprávnění správce daně použít § 59 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků.

Správce daně tudíž pochybil, pokud úhradu daně ze strany správce konkurzní podstaty jakožto úhradu pohledávky za podstatou použil na úhradu jiné daňové povinnosti, než na jakou byla v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o konkurzu určena. Je proto třeba vycházet z toho, že všechny daňové povinnosti žalobce, které vznikly v průběhu konkurzu, správce konkurzní podstaty řádně uhradil. To znamená, že položky 20 až 54 exekučního příkazu, tj. pohledávky vzniklé za trvání konkurzu, představují pohledávky, které již byly zaplacený, a proto nemohou být předmětem exekuce. Předmětem exekuce současně nemohou být ani starší daňové nedoplatky žalobce, které nebyly v exekučním příkazu vůbec uvedeny, neboť na ně správce daně nesprávně započtl platby inkasované od správce konkurzní podstaty a nesprávně je považoval za uhrazené. Právo vymáhat tyto starší nedoplatky, které vznikly před prohlášením konkurzu a nebyly v exekučním příkazu uvedeny, již podle § 160 odst. 1 daňového řádu zaniklo v důsledku uplynutí lhůty pro jejich vymáhání.

S ohledem na uvedené skutečnosti soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť odvolací orgán nezohlednil skutečnost, že položka 5 exekučního příkazu je zčásti promlčená a položky 20 až 54 exekučního příkazu představují pohledávky, které byly v průběhu konkurzu na majetek žalobce řádně uhrazeny. Soud shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí odvolacího orgánu podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu.

Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 9.800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3.000 Kč, z částky 6.200 Kč za dva úkony právní služby právní zástupkyně žalobce po 3.100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokátky [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 9. 2006]. Žádné další náklady zástupkyně žalobce neuplatnila, ani navzdory výzvě soudu ze dne 20. 5. 2013, č. j. 15 Af 59/2013 - 27, nedoložila, že je plátcem DPH, proto soud přiznal náhradu nákladů řízení bez DPH.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 15. června 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

Iva Tovarová